

er i Træng. Jeg har i Fjor, da det ærede Medlem for Fredensborg udtalte sig næsten i den samme Aand og brugte de samme Udtryk, henvist ham til, hvad Arbejderkommissionen i den Henseende har udtalt, at det netop gjaldt om, fordi det patriarkalske Forhold ikke var til Stede, at komme ind i ny Former, og jeg vil henvise det ærede Medlem til, hvad jeg sagde den Gang. Jeg husker vel, han sagde det til mig den ene Dag, men ikke var til Stede den næste Dag, da jeg svarede derpaa, og jeg har ikke lyst til nu at gentage det. Hvis det interesserer ham i denne Henseende at se, hvad Arbejderkommissionen har udtalt i Modsatning til, hvad han mener, vil jeg paa ny henvise til, hvad jeg udtalte i Fjor og til selve Betænkningen. Naar det ærede Medlem foreslaar en Lov om Straf for Kontraktbrud o. l., staar det ham frit for, men jeg kan ikke rigtig se, at en saadan Lov om Straf for Kontraktbrud egentlig har nogen Forbindelse med den foreliggende Sag. Vi have her med Arbejderforsikring imod Ulykkestilfælde at gøre, og vi kunne jo komme til at tale om Brud paa Arbejdskontrakter en anden Gang, men jeg foreslaar, at vi nu blive ved denne, som det ærede Medlem selv indrømmede, vanskelige og vigtige Sag i Dag for ikke at komme videre, end vi kunne overkomme. Naar det ærede Medlem for Horsens talte om at forcere Sagen igennem, kan jeg oplyse, at i 1885 blev Arbejderkommissionen nedlagt, og den arbejdede til 1888, og siden den Tid have vi haft en Række af Ulykkesforsikringsforslag fremme paa Rigsdagen. Nu ere vi jo ved Slutningen af Aaret 1896. Hvis det nu paa dette Omraade virkelig skulde lykkes at bringe noget ud af Sagen, tror jeg ikke, det med Rette vil kunne siges, at man har forceret den igennem. Det ærede Medlem for Horsens talte om, at man ogsaa havde forceret Sagen igennem i Norge, men det er slet ikke Tilfældet, da man ogsaa der i en lang Aarrække har haft meget store Arbejder fremme med Hensyn til denne Sag: Kommissioner, Rejser, Betænkninger, Rigsdagsforhandlinger o. s. v. Man kan altsaa heller ikke paa nogen Maade sige, at denne Sag i Norge er jaget igennem. Der vilde overhovedet saa ikke kunne være noget Forhold, hvor man ikke kunde paasta, at en Lov er jaget igennem. Jeg skal ikke opholde det høje Ting mere, da det nu allerede er noget sent, men kun endnu gøre en Bemærkning i Anledning af en Ytring af det ærede Medlem for Fredensborg. Han betegnede det som uheldigt, naar man tog for meget for, thi saa fik man ikke noget sat igennem, men saa sagde han bagefter, at

naar vi ikke toge mere, end dette, vilde vi komme i Modsigelse med Hensyn til visse Mejerier paa Landet og lignende, og den Modsigelse syntes han ikke om. Disse Udtalelser satte lige overfor hinanden, maa i Virkeligheden føre til, hvad det ærede Medlem ganske bestemt ikke ønsker, at man slet ikke gør noget. Thi tager man det hele, er det uheldigt, fordi man ikke kan føre det igennem, og tager man det stykkevis, er det uheldigt, fordi man saa lader noget udenfor, nemlig det Stykke, man ikke mener at kunne overkomme at tage med. Denne Situation kan det ikke være det ærede Medlems Mening, vi skulle ind i, og jeg vil derfor gøre Regning paa, at han fremtidig vil hjælpe til, at vi kunne saa gjort Begyndelsen, og da han hylder den Ansættelse, at det er egen Hjælp, der først og fremmest skal ydes i denne Sag, og at derefter Statens Bistand skal søges til at saa en anden Del af Ulykkesforsørgelsesbeløbet gennem Arbejdsaftalen, saa maa det ærede Medlems principielle Betingelse om Selvhjælp dog siges at være fyldestgjort. For Resten er jo en tilfældkommen Arbejder altid uheldig stillet, selv om han fik en endnu større Hjælp, end han efter dette Lovforslag vil saa. Der er i Virkeligheden en meget stor Forskel paa dette Forhold, og hvor der er Tale om Alderdomsforsørgelse ved Hjælp til Selvhjælp og Sygeforsørgelse, i den allerstørste Del af Europa har der været og er endnu den Opfattelse, at noget direkte Bøgebidrag til Ulykkesforsikring under Arbejde bør Arbejderne i de farlige Industrier ikke betale. Saaledes er Ordningen i saa at sige alle de Lande, som have indført en Forsikring eller Forsørgelse. Det tynger jo haardt nok paa Arbejderen at komme til Stade uden egen Skyld, og den tarvelige Forsørgelse, som resulterer af en hvilken som helst Lov, selv om den er liberal, kan i Virkeligheden ikke bøde paa hans højst uheldige Stilling som Invalid for hele Livet.

Jeg har nu gennemgaaet det meste af, hvad der er fremkommet. Jeg mener, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgtreds (Jensen) havde udtalt noget, hvor til jeg vilde have knyttet nogle Bemærkninger, men jeg tror, jeg kan give Afkald derpaa, da jeg har Grund til at antage, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgtreds og jeg ville komme til at forhandle videre om denne Sag, og saa ville jo de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde, komme til sprunget Overvejelse, for saa vidt de ikke dreje sig om en Sag, som allerede har fundet sin Afgørelse i Udvalget, nemlig Spørgsmaalet om en Forsikring af hele